

Hồi 7

Cuộc Hội Diện Trên Bãi Tha Ma

Ai người trong sảnh đường thấy thế công kích của Vệ Võ Hùng cực kỳ lợi hại, ai cũng nghĩ rằng phen này đối phương không dám tiếp nhận chiêu thức mà phải trả đòn.

Nhưng Cam Đường tuy sắc mặt biến đổi và tức giận mà đối với thế công dường như chẳng thấy gì.

Bình! Cam Đường bị trúng cả chưởng lẫn chỉ. Người chàng lão đảo lùi lại một bước.

Vệ Võ Hùng hai lần công kích không thấy công hiệu thì trong lòng sợ hãi vô cùng! Không một ai ra mặt ngăn trở cũng không một ai lên tiếng. Hiển nhiên họ đồng ý với Vệ Võ Hùng về cách coi trọng người và về cách hành động của gã.

Cam Đường mặt lộ sát khí...

Vô Danh lão nhân chậm rãi nói:

- Thiếu bảo chúa! Tại hạ tưởng nên thôi đi là hơn, vì theo thể lệ của phái Thiên Tuyệt thì hễ ra tay là phải giết người.

Vệ Võ Hùng ngạo nghễ đáp:

- Tại hạ không tin tà thuyết đó.

Gã lại giơ tay lên...

Cam Đường quát lên một tiếng thật to rồi hỏi:

- Vệ Võ Hùng! Người bức bách bản thiếu chủ phải giết người chẳng?

Thanh âm và vẻ mặt chàng đều ghê gớm. Nhất là tia mắt chàng lại càng khủng khiếp hơn, khiến ai nấy không dám nhìn thẳng vào mặt chàng.

Vệ Võ Hùng bất giác lùi lại một bước.

Bạch Vi cùng Tử Quyên cũng nhảy vào trong sảnh đường đứng ở phía sau Cam Đường.

Cam Đường nhìn Vệ Võ Hùng không chớp mắt nói dần từng tiếng:

- Bản nhân không có ý giết người. Nhưng nếu người còn có ý ra tay thì khó nói lắm đấy!

Vệ Võ Hùng dường dường là thiếu bảo chúa Thanh Long Bảo ở trước mặt quần hùng khi nào nhìn được. Đồng thời y tin rằng lúc cần cấp quần hùng tất chẳng ngồi yên vì đây chẳng phải là ân oán riêng ai.

Chủ nhân Tây Môn Tung tuy không ra miệng nói nhưng cũng đưa mắt ra hiệu cho Vệ Võ Hùng hành động nữa.

Cam Đường ngấm ngầm thở dài. Chàng thấy bao nhiêu người trong sảnh đường mà không tìm thấy một kẻ sĩ nào có kiến thức nói ra được một lời công bằng. Xem chừng họa loạn tràn đến võ lâm Trung Nguyên không phải là vô cớ!

Bạch Vi tức giận cũng lên tiếng:

- Thiếu chủ! Coi chừng bọn này không phân biệt phải trái, mình không thể mưu sự với họ được. Chúng ta đi thôi!

Cam Đường thủy chung vẫn coi Tây Môn Tung là người bạn thân thiết với phụ thân chàng dù lão không nhận ra địa vị chân chính của mình, chàng cũng không thể vì thế hành động sỗ sàng nóng nảy được, nên chàng phải cố nhẫn nại đến mực này.

Vệ Võ Hùng hăng giọng nói:

- Đi thoát không phải là việc dễ đâu.

Bạch Vi tức giận hỏi:

- Chẳng lẽ người giữ được bọn ta sao?

Vệ Võ Hùng quát mắt lên nói:

- Mi không đáng nối lời với bản thiếu bảo chúa.

Bạch Vi cũng không chịu thua, lớn tiếng:

- Ta nói với người là hân hạnh cho người lắm đó.

Trước mặt đông người, Vệ Võ Hùng bị một gã đồng tử coi chẳng ra gì, hấn không thể nào nhẫn nại được. Sát khí đằng đằng, hấn tiến lại một bước trở tay vào mặt Bạch Vi mắng:

- Ta mà giết mi thì dơ bẩn bàn tay ta.

Bạch Vi cũng sẵn lại nói:

- Gã họ Vệ kia! Mi không sợ người ta cắt lưỡi mi ư?

Vệ Võ Hùng quát lên một tiếng rồi phóng chưởng ra đánh Bạch Vi.

Bạch Vi lẹ như ma quỷ lạng người sang bên ba thước. Thủ pháp Vệ Võ Hùng quả nhiên phi thường. Hấn phóng chưởng ra nửa vời rồi mà thu về ngay được.

Bạch Vi khẽ cất tiếng gọi Cam Đường:

- Thiếu chủ!...

Ả có ý nhắc Cam Đường động thủ. Nhưng chàng lửa giận đã bốc lên, lạnh lùng đáp:

- Phải cho hấn một bài học.

Vệ Võ Hùng giận như điên lên, chưa bao giờ y bị nhục nhã như hôm nay. Hấn nhảy xổ lại Cam Đường đồng thời vung cả hai chưởng lên đánh. Chiêu thức này chẳng những mau như điện chớp mà còn huyền diệu vô cùng.

“Roac” một tiếng! Bạch Vi đã tiếp tay. Thủ pháp ả càng mau lẹ hơn nữa.

Bỗng nghe thấy một tiếng rên! Bóng người vừa chạm vào nhau lại xa ra. Bạch Vi đã đứng nguyên vị dường như ả chưa động thủ.

Vệ Võ Hùng lùi lại ba bước liền. Trước ngực hấn rút xuống lả tả mấy miếng vạt áo như hình bàn tay. Mấy lần áo trong áo ngoài đều bị chưởng lực đánh đứt ra. Trước ngực Vệ Võ Hùng in một vết chưởng sắc đỏ như máu.

- Thiên Tuyệt chưởng!

Bảo chúa Tây Môn Tung kinh hãi la hoảng. Tiếp theo quần hùng cũng nhốn nháo cả lên.

Giữa tiếng la hoảng, người Vệ Võ Hùng loạn choạng mấy cái rồi ngã huych xuống đất, mọi người nhìn lại thì hấn đã chết rồi!

Quần hùng khiếp đảm, không ai ngờ một gã tiểu đồng xinh đẹp như con gái mà mới ra một chiêu đã khiến cho một tay cao thủ bậc nhất phải phơi thây. Tên tiểu đồng đã vậy thì khỏi nói cũng hiểu chủ nhân gã ghê gớm đến thế nào?

Một chiêu thức này đủ chứng minh lai lịch cùng thân thế của Cam Đường.

Quần hùng tạm thời quên hẳn sự khùng khiếp về “Huyết Thiếp”, bao nhiêu tinh thần chuyên chú vào sự kiện hải hùng trước mắt.

Tây Môn Tung chau mày trầm giọng nói:

- Vệ thiếu bảo chúa cố nhiên là có lỗi, nhưng động cơ của y chẳng qua là muốn phá tan mối nghi ngờ về “Huyết Thiếp”. Thế mà quý công tử ra tay giết người...

Câu này lão chủ ý nói với Cam Đường.

Vô Danh lão nhân hắng giọng lên tiếng:

- Phái Thiên Tuyệt giết người được mà cứu sống người cũng được. Thi thiếu chủ! Thiếu chủ trả lại mạng sống cho y đi.

Cam Đường đảo cặp mắt lạnh lùng nhìn con người kỳ bí là Vô Danh lão nhân rồi day lại bảo Tử Quyên:

- Hãy lượng thứ cho hấn một lần!

Bạch Vi cùng Tử Quyên thật ra tuổi đã năm chục, vì có thuật “Trụ Nhan”, hai ả giữ được thanh xuân lâu dài.

Cam Đường chưa nghiên cứu thiên “Kỳ Hoàng” trong “Thiên Tuyệt Kỳ Thư”, nhưng chàng rất tin là hai ả làm được.

Tử Quyên dạ một tiếng tiến lại. ả dùng thủ pháp rất kỳ lạ điểm vào mười tám đường huyết đạo trong người Vệ Võ Hùng rồi móc lấy một viên thuốc cạy miếng hấn ra nhét vào.

Chỉ trong khoảnh khắc, sắc mặt Vệ Võ Hùng đang xám như tro tàn, dần dần trở lại hồng hào. Miệng hấn rên lên một tiếng.

Kỳ thuật của Thiên Tuyệt Môn lại xuất hiện trên chốn giang hồ khiến cho mọi người phải trợn mắt lè lưỡi.

Tử Quyên lạnh lùng nói:

- Y nghỉ ngơi trong ba ngày là lại phục nguyên.

Tây Môn Tung liền sai người khiêng Vệ Võ Hùng vào nhà trong.

Trận phong ba đến đây coi như là chấm dứt. Ý niệm khủng khiếp tằm “Huyết Thiếp” lúc này lại nổi lên trong đầu óc mọi người. Ai cũng nghĩ rằng:

- “Huyết Thiếp” đã xuất hiện đủ chứng minh Tử Thần đã vào trong bảo rồi.

Ai cũng bụng nát dạ tưởng chừng như Tử Thần đứng ngay bên cạnh mình và bất cứ lúc nào muốn cướp sinh mạng mình cũng được.

Tây Môn Tung sắc mặt biến đổi không ngừng, dường như lão không dám nổi lòng xao xuyến.

Trên thế gian không gì đáng sợ bằng cơn khủng bố vô hình. Nó khiến cho người ta không chịu nổi.

Chỉ có một mình Vô Danh lão nhân là vẻ mặt thản nhiên, tựa hồ lão không coi một việc gì là quan hệ hết. Nhưng lão có tính ưa can thiệp vào việc người, vì thế mà nổi danh mà cũng vì thế khiến cho mọi người không sao hiểu được những chỗ cao thâm của lão.

Cam Đường vốn có hùng tâm quyết đấu với Tử Thần, nhưng trước mặt chàng toàn là những nhân vật không hiểu trắng đen, nên chàng mất cả tín nhiệm. Đồng thời câu truyền âm lúc nãy đã bảo chàng đừng tham dự vào cuộc liên minh này. Chàng cho là ở lại đây cũng vô vị, liền khoanh tay nhìn Tây Môn Tung thi lễ nói:

- Mong rằng bảo chúa lượng thứ cho cái tội mạo muội đến đây quấy rầy, tại hạ xin cáo từ.

Tây Môn Tung nhíu cặp lông mày hỏi:

- Sao? Thi thiếu chủ định đi ư?

- Chính thế!

- Phải chăng thiếu chủ vẫn còn để tâm về chuyện hiểu lầm vừa rồi!

- Không phải thế đâu!

- Vậy thiếu chủ bất mãn về cuộc liên minh này chăng?

- Xin bảo chúa lượng thứ! Tại hạ không dám tự chuyên.

- Hay là thiếu chủ run sợ trước lời cảnh cáo của “Huyết Thiếp”?

- Không đến nỗi thế đâu. Đối với việc trừ ma vệ đạo, tề môn quyết chẳng lùi lại phía sau.

- Thế thì vì lẽ gì?

- Về điểm này tại hạ khó nổi trình bày, xin bảo chúa lượng thứ.

Đinh Tuệ sư thái phái Nga My đóng lên một câu phật hiệu, rồi nói:

- A di đà Phật! Kỹ thuật Thiên Tuyệt Môn đến mức siêu quần. Hành động tạo phúc cho chúng sinh chính ở lúc này. Nếu thí chủ quả có ý chỉ nghĩ đến mình thì thật là lắm to. Tục ngữ thường nói: “Dưới cái ổ bị lật nhào tất không còn quả trứng nào toàn vẹn”. Mong rằng thí chủ nghĩ kỹ lại?

Cam Đường chấp tay lạnh lùng đáp:

- Xin sư thái ghi nhớ câu nói bữa nay rồi xem tệ môn có phải là hạng chỉ nghĩ đến mình hay không? Tại hạ xin cáo từ!

Chàng lại chấp tay thi lễ với mọi người rồi bước ra khỏi sảnh đường.

Tây Môn Tung cũng theo ra cửa nói:

- Xin miễn cho lão phu khỏi tiễn chân.

Cam Đường trong lòng vẫn áy náy vì bảo chúa ngang hàng cha chú, nhưng chàng không thể nào tỏ rõ ra được, chàng đành đáp lễ nói:

- Tại hạ không dám! Xin bảo chúa cứ việc tùy tiện.

Bạch Vi dắt ngựa lại. Chủ bộc ba người lên ngựa ra khỏi bảo viện.

Đang đi, bỗng Tử Quyên nói:

- Thưa thiếu chủ! Tỳ tử có lời phụng bảm.

- Người cứ nói đi!

- Mới đây bọn tỳ tử lại tiếp được mật lệnh của Thái phu nhân dạy rằng: Vì tình thế giang hồ chuyển biến, trừ thiếu chủ đã trót lộ diện rồi còn ngoài ra toàn thể đệ tử phải rút vào trong vòng bí mật để hoạt động.

- Thế ư? Được rồi!

Bao nhiêu nghi vấn chồng chất lên trong lòng Cam Đường. Chàng tự hỏi:

- Ai đã dùng phép truyền âm của phái Thiên Tuyệt để bảo mình đừng tham gia cuộc liên minh hôm nay? Tại sao mà không tham gia? Vì cố gì Vô Danh lão nhân biết rõ thân thế, gốc gác mình? Tử Thần đã truyền “Huyết Thiếp” liệu có hạ độc thủ đến những nhân vật các phái này không? Ngọc Điệp Bảo Chúa Tây Môn Tung coi “Huyết Thiếp” xuất hiện mà dường như không lộ vẻ kinh hoàng là nghĩa làm sao?

Bấy nhiêu điều bí mật chàng không sao hiểu được. Nhưng Cam Đường nghĩ đến thảm cảnh, máu chảy trong Thánh Thành cùng nghĩa phụ, nghĩa huynh bị chặt tay thì hung thủ quả là tay ghê gớm, trừ phi Tử Thần không còn ai làm được. Nhưng tiêu biểu của Tử Thần là “Huyết Thiếp”, trong tay vong phụ mình cũng cầm tấm thiết bài chạm chim ưng và con rồng. Không hiểu cái đó là nghĩa làm sao?

Nghĩ vậy, bất giác chàng thò tay mò vào trong bọc để coi lại tấm thiết bài bí mật đó. Tay chàng thốt nhiên đụng vào một cuộn giấy nhỏ, bất giác chàng cả kinh vội lấy ra mở xem, thấy trên giấy viết lạo thảo mấy chữ:

“Đêm nay vào khoảng canh một xin đến ngay bãi tha ma mộ địa sau Ngọc Diệp Bảo để hội diện.”

Cam Đường giựt mình kinh hãi. Chàng tự hỏi:

- Ai đã viết dòng chữ này? Họ đã bỏ vào bọc mình lúc nào? Đến khu mồ mả gặp nhau là có ý gì? Họ ra tay ngay trước mắt mình mà mình hoàn toàn không hay biết, thật đáng xấu hổ! Giả sử họ lấy đầu mình cũng chẳng có chi là khó.

Chàng nghĩ tới đây bất giác mồ hôi toát ra đầm đìa.

Bạch Vi thấy vậy hỏi:

- Thiếu chủ có chuyện chi vậy?

- Người hãy coi đây.

Nói rồi chàng liệng mảnh giấy lại cho ả.

Bạch Vi cùng Tử Quyên coi qua một lượt, rồi Bạch Vi vò tấm giấy liệng đi, hỏi lại Cam Đường:

- Theo ý thiếu chủ thì nên thế nào?

- Ta định đúng hẹn phó ước. Nhưng...

- Nhưng làm sao?

- Không đoán ra được đối phương là ai, lại không hiểu họ có mục đích gì?

- Đợi đến lúc đó sẽ hay.

- Trong giấy nói là canh một. Hiện còn những hai giờ, chúng ta hãy tìm vào một thị trấn nào gần đây để kiếm chỗ trọ.

Chủ bọc ba người cho ngựa đi từ từ, chẳng bao lâu thì đến một thị trấn nhỏ, vào nghỉ ở điểm Cao Thăng. Điểm này có phòng nam, nữ riêng biệt. Ba người ăn cơm xong trời đã huỳnh hôn.

Cam Đường đổi mặc bộ áo nhà nho thông thường, dặn hai ả thị tỳ ở lại điểm trông nom rồi chàng kiên quyết đi phó ước. Chàng ra khỏi tiểu trấn, phóng mình băng đi như một làn khói tỏa chạy về phía Ngọc Diệp Bảo.

Sau Ngọc Diệp Bảo chừng một dặm ở ngay chân núi là một bãi tha ma rất lớn.

Trên mộ địa chỉ thấy những ánh lửa đom đóm lập lòe, cỏ dại um tùm coi rất thê lương. Mồ cao mả thấp lở nhố trong đêm tối tựa như bóng ma quỷ chập chờn.

Cam Đường đi vào mộ trường mà lòng không khỏi ớn lạnh. Chàng không hiểu đối phương sao lại dặn mình tới đây gặp mặt? Lúc ấy vào giữa canh một. Cam Đường đứng ngất ngưỡng trên một ngôi mộ lớn. Cặp mắt chàng không ngớt ngó quanh. Chàng lấy làm kỳ lạ vẫn không thấy động tĩnh gì. Đúng lý ra, người hẹn mình đến đây chờ trước mới phải.

Thiệt là một cuộc ước hội rất thần bí, rất hoang đường, chỉ căn cứ vào mảnh giấy mà chẳng biết ai đã dút vào bọc từ bao giờ.

Cam Đường đã không biết đối phương là ai thì dĩ nhiên không thể hiểu đối phương có mục đích gì.

Lúc Cam Đường không nhẫn nại được nữa thì sau ngói mả mới, cách đó chừng năm trượng một bóng đen lù lù đứng lên.

Cam Đường không nghĩ gì được nữa liền nhảy xổ đến nơi, thế nhảy cực kỳ mau lẹ khác nào điện chớp. Chàng đến trước ngói mả mới đưa mắt nhìn ra thì không khỏi ớn xương sống. Trên ngói mả mới này rõ là một con chó sói sắc tro lớn bằng con nai đang ngồi thu hình. Mặt nó loang loáng trờ trờ nhìn chàng. Chàng nhú cặp lông mày tự hỏi:

- Người ước hẹn với mình đâu?

Con chó sói sắc tro đột nhiên giơ chân sau lên, móng trước phục xuống, móng sau cào đất. Nó gầm gừ một tiếng rồi nhảy xổ tới Cam Đường.

Với thân thủ của chàng, dĩ nhiên chàng không coi con chó sói vào đâu, chàng phóng ra một chưởng giữa lúc nó băng mình tới. Con sói gầm lên một tiếng, nhảy tạt ra ngoài năm trượng.

Cam Đường thở phào một cái nhẹ nhõm. Mắt chàng chợt để ý đến tấm bia mộ. Bất giác chàng run lên vì trên tấm bia có khắc hàng chữ:

“Cố nghĩa tỳ Ngũ Nhược Lan chi mộ”

Ba chữ “Ngũ Nhược Lan” chàng nghe rất quen tai. Trong đầu óc chàng hiện hiện bóng người thiếu nữ áo vàng. Chàng nhớ lại Ngũ Nhược Lan mưu việc hành thối Ngọc Diệp Bảo Chúa Tây Môn Tung không thành, rồi bị Vô Danh lão nhân điểm tử huyết cho chết đi.

Chàng tiếp tục nhìn vào ngói mả mới thì thấy như có điều khác lạ: đất đá lại tung tóe, nửa sau ngói mộ đã bị phá hủy.

Chàng chuyển đến phía sau mộ nhìn xem rồi la lên một tiếng:

- Ủi chà!

Nửa cổ quan tài đã chìa ra ngoài đất. Tấm gỗ đầu tróc quan tài đã bị phá vỡ. Trên mặt đất rải rác có những mảnh áo quần bị xé rách.

Chàng không ngờ gì nữa: Thi thể Ngũ Nhược Lan đã bị chó sói ngửi thấy rồi chúng đến phá mộ để ăn thịt người.

Cam Đường bất giác lắc đầu thở dài. Chàng nhớ lại vẻ mặt nàng lúc hành thối Tây Môn Tung đã tỏ ra cực kỳ oán hận. Thế rồi Vô Danh lão nhân vung tay điểm huyết để kết thúc đời nàng. Bây giờ thậm chí đến thi thể nàng cũng không bảo toàn được.

Nguyên Cam Đường cũng đang ôm mối huyết cừu, nên đối với người tìm kẻ thù để rửa hận chàng càng sinh lòng thương cảm và trong tiềm thức sẵn có mối đồng tình.

Đột nhiên cách đó không xa, trong giữa đám mồ mả có tiếng chó sói khẽ gầm lên.

Ngọn lửa vô minh tự đáy lòng chàng bốc lên. Quả nhiên chàng thấy hai bóng đen nằm phục dưới đất. Chàng hắng giọng một tiếng rồi vung chưởng lên đánh.

Chưởng lực vừa phóng ra, đất đá vỡ tan, ba ngôi mả đã bị quét thành bình địa.

Bóng đen đã băng ra xa ngoài một trượng và đứng thẳng lên như người.

Cam Đường kinh hãi vô cùng. Chàng vừa vung chưởng lên nhưng bỗng cất tiếng la rồi thu chưởng về.

Trước mắt chàng rõ ràng là hai người sống.

Một người lên tiếng:

- Thiếu chủ! Lão phu đây!

Cam Đường nhìn rõ mặt, bất giác thộn mắt ra. Người đó chính là Vô Danh lão nhân, còn người nữa là nữ lang áo vàng Ngũ Nhược Lan.

Cam Đường tự hỏi:

- Chẳng lẽ người chết rồi còn sống lại ư?

Chàng chẳng khác gì người trong quăng mây mù dày đặc, chẳng hiểu ra sao.

Nữ lang áo vàng bỗng quỳ xuống nói:

- Tiện thiếp là Ngũ Nhược Lan xin tham kiến thiếu chủ.

Cam Đường chân tay luống cuống vội nói:

- Xin cô nương đứng lên! Đứng lên!

Ngũ Nhược Lan đứng dậy nước mắt đầm đìa.

Cam Đường định thần ngó Vô Danh lão nhân hỏi:

- Chắc là lão trượng đã ước hội tại hạ tới đây!

- Không dám! Chính là lão phu.

Cam Đường lại hỏi:

- Có việc chi vậy?

- Bữa nay ở trong Ngọc Diệp Bảo, lão phu đã ra tay điểm huyết cô bé này, trong lòng thiếu chủ dường như có điều bất mãn, vì thế mà lão phu mời thiếu chủ đến đây để giải thích.

- À, ra thế ấy!

- Chắc là thiếu chủ lấy làm ngạc nhiên lắm phải không?

- Đúng thế.

- Vậy xin thiếu chủ nghe lão nói rõ: Cô bé này là con gái Ngũ Thiên Tài, ngoại tổng quản trước đây ở trong Ngọc Diệp Bảo.

- Ủa!...

- Chắc thiếu chủ còn nhớ nửa năm trước đã đến Ngọc Diệp Bảo thoát hôn. Khi ra khỏi bảo viện, thiếu chủ bị người bịt mặt đột kích, rồi y biến thành người đã bị giết treo lên cành cây bên đường có đúng thế không?

- Đúng thế! Tại hạ vẫn còn nhớ vụ này.
 - Người bịt mặt đó chính là Ngũ Thiên Tài, phụ thân cô này.
- Ngũ Nhược Lan cúi đầu xuống.
- Cam Đường rung mình bất giác lùi lại một bước run lên hỏi:
- Tại sao y lại hạ độc thủ toan hạ sát tại hạ?
 - Y vâng lệnh trên mà làm đó.
 - Y vâng lệnh ai?
 - Tây Môn Tung.

Cam Đường toàn thân run bắn lên, dường như chàng không tin ở tai mình. Tây Môn Tung là bạn thân với phụ thân chàng, mà trên danh nghĩa lão lại là nhạc phụ chàng. Lúc chàng gặp mặt lão ngày ấy, chính miệng lão nói đi nói lại sẽ tìm cách phục thù cho người bạn quá cố, mà sao lão lại hành động như thế được?

Nếu quả lão vì việc hôn nhân của con gái mà hạ sát chàng đi thì cũng không có lý. Vì chàng đã tự mình thanh minh giải trừ hôn ước, hà tất lão phải giết chàng làm chi?...

Nghĩ vậy chàng kinh hãi hỏi lại:

- Đúng Tây Môn bảo chúa ư?
- Thực thế!
- Tại sao vậy?
- Đó là một điều bí mật khó hiểu.
- Chẳng lẽ vì việc hôn nhân của con gái lão?
- Có khi vì thế mà cũng có khi không phải vì thế.
- Lão trượng nói vậy là nghĩa làm sao?

- Theo lẽ ra thì thiếu chủ đã là con ông bạn cũ của lão. Hơn nữa chính thiếu chủ đã tự mình đến nhà để xin thoái hôn, vậy thiếu chủ không có ảnh hưởng gì đến việc kết thân của con gái lão với thiếu bảo chúa Thanh Long Bảo, lão chẳng cần hạ độc thủ làm chi. Vì thế mà lão phụ nghĩ rằng có khi do một ẩn tình nào khác.

- Theo ý lão trượng thì do ẩn tình gì?

- Đây chỉ là một sự phỏng đoán mà thôi. Tây Môn Tung bề ngoài tỏ ra con người nhân nghĩa đạo đức để che mắt thiên hạ. Thực ra tâm địa lão cực kỳ nham hiểm! Tỷ như việc lão gửi thiếp mời các môn phái đến dự đại hội để lựa chọn minh chủ, là lão có dã tâm ghê gớm lắm!

Cam Đường gật đầu nói:

- Ngũ cô nương đây phải chăng đã...

Vô Danh lão nhân tiếp lời:

- Y đã chết đi một lần.

- Thế thì...

- Tây Môn Tung sai Ngũ Thiên Tài đi hạ thủ thiếu chủ, rồi sau lão lại hạ sát Ngũ Thiên Tài để bịt miệng.

- Để bịt miệng ư?

- Đúng thế! Trên danh nghĩa thì Ngũ Thiên Tài đang thi hành nhiệm vụ bị chết vào tay ngoại địch, mà thực ra chính lão đã mưu sát.

Cam Đường hơi tỏ vẻ nghi ngờ hỏi:

- Sao lão trượng biết?

- Ngũ Thiên Tài là một tay rất nhiều mưu kế. Sau vụ hành động đó, y đã tiên đoán về việc sẽ xảy ra, nên y bảo cho con gái hay trước.

- Ủa!

- Sở dĩ bữa nay lão phu phải ra tay điểm huyết cô bé này là để cho nàng giả chết. Nếu không thế thì khó lòng tránh khỏi độc thủ của Tây Môn Tung.

Cam Đường gật đầu hỏi:

- Lão trượng đoán được là họ sẽ táng Ngũ cô nương ở đây ư? Không thì làm sao biết mà cứu cô sống lại được?

- Đúng vậy! Đây là nhờ diệu thuật “Kỳ Hoàng” của bản môn.

Cam Đường ngạc nhiên vì thấy Vô Danh lão nhân kêu phái Thiên Tuyệt bằng “bản môn”. Chàng liền hỏi:

- Lão trượng ở môn phái nào? Phải chăng là Thiên Tuyệt Môn?

Vô Danh lão nhân nghiêm nét mặt đáp:

- Thưa thiếu chủ! Lão phu là Nam Cung Do, thủ tòa trưởng lão Thiên Tuyệt Môn.

- Ủa!

Bây giờ Cam Đường mới hiểu rõ mọi sự. Trách nào Vô Danh lão nhân tỏ tường thân thế cùng lai lịch mình. Bạch Vi và Tử Quyên vẫn kín đáo, coi lão như người ngoài. Còn Vô Danh lão nhân thì trước sau vẫn gọi chàng là thiếu chủ.

Lúc này Cam Đường chưa tiếp nhiệm địa vị trưởng môn, kể ra địa vị lão hãy còn ở trên chàng, nên chàng kính cẩn thi lễ nói:

- Tại hạ xin tham kiến trưởng lão.

Nam Cung Do hoàn lễ đáp:

- Lão phu không dám! Xin thiếu chủ từ đây trở đi cứ kêu lão phu bằng Vô Danh lão nhân như trước cho dễ bề hành động.

- Tại hạ kêu bằng lão trượng cũng tiện chứ sao?

- Xin thiếu chủ tùy tiện! Mới đây lão phu được lệnh Thái phu nhân: Bản môn chưa thể công khai hoạt động trên chốn giang hồ...

- Ủa! Lúc còn ở trong Ngọc Điệp Bảo phải chẳng chính trưởng lão đã dùng phép truyền thanh bí mật của bản môn để nhắc nhở tại hạ?

- Đúng thế! Cả tám Huyết Thiếp cũng do lão phu cấm lên cửa.

Cam Đường kinh ngạc hỏi:

- Tám Huyết Thiếp đó là...

Vô Danh lão nhân ngắt lời:

- Thiếu chủ còn nhớ đến vụ mai táng cho năm nhà sư phái Thiếu Lâm không?

- Sao?...

- Thiếu chủ lấy tám Huyết Thiếp cấm vào bia mộ. Lúc đó lão phu nấp ở phía sau ngôi mộ, chờ cho thiếu chủ trở gót quay đi, rồi dùng thủ pháp “Truy Phong Hóa Ảnh” của bản môn. Thiếu chủ tưởng lầm là có người đánh lén, lão phu nhân cơ hội đó mà rút lấy tám Huyết Thiếp.

- Ủa! Như vậy thì tại hạ rất lấy làm hổ thẹn.

Thủ pháp “Truy Phong Hóa Ảnh” Cam Đường cũng hiểu, nhưng chàng chưa đủ kinh nghiệm, không thì làm gì Vô Danh lão nhân che được mắt chàng.

Vô Danh lão nhân lại nói:

- Lão phu vì muốn ngăn trở việc liên minh, bất đắc dĩ phải dùng đến tám “Huyết Thiếp” đó.

- Thế thì chủ nhân Huyết Thiếp...

Vô Danh lão nhân ngắt lời:

- Vụ này còn nhiều chuyện ngoắt ngoéo.

- Sao mà ngoắt ngoéo?

- Người chủ “Tử Vong Sắc Lệnh” là Tử Thần, theo lời đồn đã bị ba ngàn tay cao thủ vây đánh rồi cả hai bên cùng chết đã sáu chục năm nay.

- Lời đồn thì lấy gì làm bằng cứ.

- Lão phu còn phát giác ra những điểm khả nghi.

o O o